

Čís. 12798.

Není třeba, aby směnečný platební příkaz obsahoval doložku o tom, v jaké směnečnoprávní funkci je žalovaný směnečně zavázán, ani právní důvod. Bylo-li v žalobě tvrzeno jednak, že se žalovaný zavázal k zaplacení směnky, jednak, že tak učinil jako rukojmí, při ústním jednání pak přednesl žalobce, že žalovaný svým podpisem podstoupil vskutku závazek jen jako směnečník a nikoliv jako směnečný rukojmí, nejde o změnu žaloby.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, Rv I 1670/33.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

V žalobě tvrzeny byly dvě zavazující skutečnosti, jednak, že se žalovaný zavázal k zaplacení přijetím směnky, jednak, že tak učinil jako rukojmí. Při ústním jednání dne 16. prosince 1932 uvedla žalobkyně, že jméno žalovaného bylo uvedeno na směnce v adrese již při jeho podpisu, který podepsal směnku, neomeziv svůj závazek na závazek rukojemský; slova jako rukojmí byla na směnku napsána kanceláří Dr. T-a. Tímto projevem přednesla žalobkyně, že žalovaný svým podpisem podstoupil vskutku závazek jen jako směnečník a nikoli jako směnečný rukojmí. Tím bylo žalobní tvrzení jen omezeno na jednu zavazující skutečnost, takže tím nenastala změna žaloby (§ 235 čtvrtý odstavec c. ř. s.). Bylo věcí soudu podřaditi zavazující skutečnost, jež ze žalobního děje zůstala, pod případné právní pravidlo a vyvoditi z ní důsledek. Poněvadž takto byl žalovaný zavázán zaplatiti směnečný peníz jako příjemce směnky, zachovavše platební rozkaz v platnosti s vyloučením slov: »jako rukojmí«, neboť podle § 557 c. ř. s. není potřebí, by směnečný platební rozkaz obsahoval doložku o tom, v jaké směnečnoprávní funkci je žalovaný směnečně zavázán, ani právní důvod, protože směnka je obligací skripturní, abstraktní.

Čís. 12799.

Vyzvednutím odvolání zástupcem odvolatele v soudní podatelně byl zmařen účinek podání na poštu a může včasnost odvolání v tomto případě býti posuzována jen podle data, pod kterým bylo odvolání opět podáno v podatelně prvního soudu osobně zástupcem odvolatelovým.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, R II 294/33.)

Žalobě o dodržení kupní smlouvy procesní soud první stolic vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání pro opožděnost.

D ů v o d y: Rozsudek byl doručen zástupci žalované strany dne 16. února 1933, posledním dnem k odvolání byl tedy 2. březen 1933. Odvolání podáno bylo zástupcem odvolatelky dne 3. března 1933. Odvolání má záznam z 3. března 1933 a připojena jest obálka, o níž poštovní úřad sdělil dne 4. března 1933, že podána byla na poštu dne 2. března 1933 do 21 hodin večer. Provedeným vyšetřením jest však zjištěno, že sice v uvedené obálce došlo odvolání, avšak jen v jednom vyhotovení, že se právní zástupce žalovaného dostavil dne 3. března 1933 ráno do podatelny a si celou zásilku vyzvedl i s obálkou a teprve dne 3. března 1933 odpoledne odvolání v obou vyhotoveních i s rubrikou donesl a osobně v podatelně odevzdal. Tímto vyzvednutím odvolání v podatelně dne 3. března 1933 byl účinek podání na poště dne 2. března 1933 zmařen, takže odvolání podané dne 3. března 1933 odpoledne jest opožděné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávněnost. Úředním šetřením prvního soudu bylo zjištěno, že zástupce odvolatelky podal v podatelně prvního soudu osobně odvolání dne 3. března 1933 odpoledne. Lhůta odvolací končila 2. března 1933 a bylo proto odvolání podané dne 3. března 1933 podáno opožděně, jak odvolací soud správně uznal. Zprávou poštovního úřadu ze dne 4. března 1933 jest sice zjištěno, že poštovní zásilka v obálce, jež je spisům připojena, byla podána na poštu dne 2. března 1933; úředním šetřením však bylo zjištěno, že tato poštovní zásilka, na niž se stěžovatelka odvolává, tvrdíc, že obsahovala jeden stejnopis odvolacího spisu, byla sice úředníkem podatelny dne 3. března 1933 otevřena, avšak vydána ihned zástupci stěžovatelčinu i s obálkou, aniž byla opatřena záznamem dne podání, aniž byla dále opatřena před tímto vrácením poznámkou, že a kdy byla dána na poštu. Tato poznámka nemohla ani býti učiněna, poněvadž ono podání nebylo před vrácením zástupci stěžovatelky odevzdáno úředníku vedoucímu rejstřík, jenž podle § 74 jedn. ř. měl podání opatřiti poznámkou o dnu podání na poštu vedle záznamu podacího. Vyzvednutím odvolání zástupcem odvolatelčiným v podatelně soudní ráno dne 3. března 1933, byl zmařen, jak správně uvedl odvolací soud, účinek podání na poštu ze dne 2. března 1933 a může proto včasnost odvolání býti posuzována jen podle data, pod kterým bylo odvolání podáno podatelně prvního soudu osobně zástupcem odvolatelčiným, což se stalo až 3. března 1933 odpoledne, tedy v době, kdy již čtrnáctidenní lhůta k podání odvolání byla prošlá.

Čís. 12800.

K pozůstalosti nenáleží povinnost dáti dceři věno a synovi vybavu. Lhostejno, že za života otcova byl uplatňován nárok na určení výpravy (věna), nebylo-li o něm za života otcova rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R I 617/33.)

Dne 19. prosince 1930 žádal Josef H. na soudě o určení přiměřeného vybavení proti svému otci Otakarovi H-ovi. Otakar H. zemřel dne